

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: **JUDr. F.**, bytom P., proti žalovanému: **Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Prešove**, Krajský dopravný inšpektorát, Pionierska č. 33, 080 05 Prešov o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 2. marca 2010 č. p. KRP-7-7/DI-2-2010 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S 28/2010-40 zo dňa 23. septembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S 28/2010-40 zo dňa 23. septembra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

I.

PREDMET VECI

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-7-7/DI-2-2010 zo dňa 2. marca 2010, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie

a bolo potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu v Kežmarku č. p.: ORP-506/DI-SK-2009 zo dňa 18.11.2009, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch) a bola mu uložená pokuta 20 Eur.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že v predmetnom priestupkovom konaní mal účastník, ktorým bol žalobca podľa svojich možností čo najhodnovernejšie preukázať, že sa priestupku, ktorý sa mu kladie za vinu nedopustil. Na preukázanie tvrdenia, že mal zapnuté stretávacie svetlá bolo potrebné z jeho strany urobiť iba to, že by nechal svetlá, ktoré mal v čase zastavenia na svojom osobnom motorovom vozidle zasvietené.

Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu a z administratívneho spisu podľa krajského súdu nepochybne vyplýva, že uvedeného priestupku sa žalobca dopustil dňa 23. októbra 2009 tak, ako je uvedené v predmetných rozhodnutiach. Priestupok aj podľa súdu bol riadne a dôsledne zadokumentovaný a správny orgán vyvodil z listinných dôkazov, ktoré mal k dispozícii vo vzťahu k objasňovaniu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky taký právny záver, z ktorého je preukázané, že žalobca porušil ustanovenie § 32 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, a preto mu bola uložená s poukazom na ustanovenie § 22 ods. 1 písm. k) Zákona o priestupkoch podľa § 22 ods. 1 Zákona o priestupkoch sankcia - pokuta vo výške 20 EUR. K tomuto záveru dospel správny orgán na základe dôkazov, ktoré obsahovali priestupkový spis a to konkrétne správa o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky zo dňa 23. októbra 2009, evidenčná karta vodiča, ako aj zápisnice o podaní vysvetlenia tak žalobcu, ako aj jeho manželky a členov hliadky Policajného zboru.

Podľa krajského súdu spochybňovanie vykonaných dôkazov tým, že žalobca už v správe o výsledku o objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky zo dňa 23. októbra 2010 poukázal na netaktický, neprimeraný a nezákonný zákrok Bc. T., členky hliadky PZ, ktorá ho zastavila preukazuje tú skutočnosť, že svoje práva, na ktorý porušenie poukazuje v žalobe jednoznačne nebránil a zákonne nehájil. Nezaoberal sa predmetom priestupku, ktorý mu bol kladený za vinu, resp. jeho spáchaním, ale zaoberal sa skutočnosťami samotného zastavenia jeho osoby a následného kontrolovania členkou hliadky policajného zboru. Ak namietal postup členky hliadky PZ B. týmto spôsobom, bol to z jeho

strany nesprávny postup, pretože ak bol nespokojný s tým, akým spôsobom ho hliadka PZ zastavila, resp. nebol spokojný s postupom hliadky, mal tieto skutočnosti riešiť formou sťažnosti na úseku kontroly Policajného zboru, kde by boli tieto skutočnosti náležite objasnené a následne rozhodnuté o tom, či správanie príslušníčky PZ bolo v súlade so zákonom alebo nie.

Ak žalobca namietal, že správny orgán bol povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom rozhodnúť, ako aj vykonať dôkazy, ktoré navrhol žalobca poukazujúc na ustanovenie § 32 ods. 1 a ods. 2 Správneho poriadku, krajský súd zdôraznil, že s poukazom na predmetné ustanovenia Správneho poriadku mal žalobca vyvíjať ako účastník konania viacej iniciatívy v tom zmysle, že sa mal zaoberať samotným obsahom svojho konania, ktoré bolo predmetom objasňovania priestupku, teda či z jeho strany boli splnené všetky podmienky pre správnu prevádzku motorových vozidiel na cestnej komunikácii, t.j., či predmetné hmlové svetlá mal, resp. nemal zapnuté na jeho osobnom motorovom vozidle. Žalobca sa touto argumentáciou, a teda ani predmetom objasňovania priestupku vôbec nezaoberal. Argumentácia žalobcu, ktorú použil v správnom konaní až v samotnom odvolaní, ako aj neskôr pred súdom nemala už vplyv na samotné prejednanie priestupku pred správnym orgánom. Žalobca sa aj na pojednávaní pred krajským súdom zaoberal výlučne konaním hliadky PZ, jej neadekvátnym, neprimeraným a nezákonným postupom pri zastavení jeho osoby v inkriminovaný deň.

Vzhľadom na skutočnosti, ktoré žalobca uvádzal, teda že mal skontrolované svetlá a tieto mal správne zapnuté, v priebehu samotného objasňovania priestupku mohol tieto skutočnosti preukázať tým, žeby nechal zapnuté tieto svetla, resp. bol by nechal zapnutý motor osobného motorového vozidla v čase keď bolo motorové vozidlo zo strany hliadky PZ zastavené. Následná fotodokumentácia, ktorú žalobca predložil ako písomný dôkaz však nepostačovala na preukázanie správne zapnutých svetiel, pretože táto nebola urobená v čase spáchania priestupku, ale v inom čase, nerozhodnom pre samotné objasnenie priestupku.

Čo sa týka posúdenia priestupku, z ktorého bol uznaný vinným žalobca, krajský súd poukázal na závažnosť tohto priestupku nakoľko aj zákonodarca pri úprave používania svetiel poukazuje na negatívny výpočet pochybení vodičov a to hlavne, že svetlomery do hmly a svietidlá do hmly môže oslniť protiidúcich vodičov, preto by mali byť použité len v nevyhnutných a zákonom predpokladaných prípadoch hustej hmly, silného sneženie alebo

za dažďa (podľa tvrdení žalobcu bol krásny, slnečný jesenný deň). Pritom predchádzajúca právna úprava v minulosti ešte viac zužovala použitie svetiel do hmly a to len za hustého dažďa.

V tejto súvislosti krajský súd odkázal na dôkazy, ktoré správny orgán použil v správnom konaní, a na základe ktorých rozhodol o vine žalobcu so stanovením sankcie na spodnej hranici zákonom stanovenej sadzby s poukazom na to, že žalobca nemal žiadny záznam v evidenčnej karte vodiča, avšak správny orgán bral do úvahy práve vyššie spomínanú spoločenskú nebezpečnosť priestupku spočívajúcu v použití svetiel do hmly počas dňa, v plnej premávke, v obci ako aj v čase, kedy došlo k zastaveniu motorového vozila žalobcu hliadkou PZ.

Krajský súd uviedol, že samotné písomné vyjadrenie riaditeľa Krajského riaditeľstva policajného zboru Prešov o tom, že príslušníčka PZ ppráp. B. bola svojim priamym nadriadeným na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Poprade dňa 11. decembra 2009 preškolená na mesačnom hodnotení zo všeobecne záväzných právnych predpisov a interných predpisov, ešte neznamená, že priestupok žalobcu posúdila v rozpore so zákonom, resp. že nepostupovala pri jeho objasňovaní v zmysle zákona.

Podľa krajského súdu prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný jednoznačne poukázali na skutočnosti vyplývajúce z obsahu administratívneho spisu, z ktorých vychádzali pri uznaní viny žalobcu zo spáchania priestupku podľa ustanovení Zákona o priestupkoch, ako aj podľa Zákona o cestnej premávke tak, ako je uvedené vo výrokovej časti oboch rozhodnutí.

Krajský súd mal za to, že vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné s poukazom na prameň, z ktorého pochádzajú (výpovede policajtov), pretože aj sám žalobca je bývalým policajtom a sám by spochybnil svojimi tvrdeniami dôležitú prácu polície, v ktorej aj on v minulosti vykonával, ako viac krát uviedol prácu v prospech občanov aj na riadiacej funkcii a preto by nemal spochybňovať postup svojich kolegov. Konaním správneho orgánu podľa názoru krajského súdu nedošlo ani k porušeniu procesných zásad správneho konania, pretože správny orgán logicky vyhodnotil zo získaných dôkazov skutkový záver, ku ktorému dospel po vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd uviedol, že nemal pochybnosti o dôslednom zistení skutočného stavu veci, ako aj o vyvodení správnych záverov na základe dôkazov, ktoré vykonal prvostupňový správny orgán, a s ktorými sa stotožnil po doplnení dokazovania aj žalovaný.

Krajský súd v plnom rozsahu poukázal je na dôvody rozhodnutia žalovaného, pričom je podľa neho nepochybné, že pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu, žalovaný postupoval v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, pričom jeho závery sú logické a dôkazy boli získané v správnom konaní zákonne, a ktoré i súd ich považuje za dostatočne presvedčivé a pravdivé.

Na základe uvedeného dospel k záveru, že preskúvané rozhodnutia a postup správnych orgánov sú v súlade so zákonom, pričom subjektívne práva žalobcu neboli v tomto konaní porušené a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

II.

STRUČNÉ ZHRNUTIE ODVOLACÍCH DÔVODOV ŽALOBCEU

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, ktorým ho žiadal zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu navrhol zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Uviedol, že v bode III. žaloby presne uviedol, ktoré ustanovenia Správneho poriadku žalovaný porušil, v čom spočíva nezákonnosť a v čom je rozhodnutie nepreskúmateľné a nezrozumiteľné.

Podľa žalobcu krajský súd nepostupoval dôsledne najmä tým, že porušil ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku najmä tie, ktoré upravujú postup súdov tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov civilného konania, zameriavajú svoju činnosť na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb a podľa ktorých je občianske súdne konanie jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie.

Napriek tomu, že žalovaný od samého začiatku nerešpektoval základné pravidlá správneho konania a ignoráciou jeho návrhov sa dopustil viacerých chýb, krajský súd jeho žalobu zamietol.

Podľa žalobcu, krajský súd pochybil aj v tom, že sa dostatočne nezaoberal právom na prezumpciu nevinu .

Žalobca uviedol, že vylučuje, aby za krásneho slnečného počasia mal zapnuté hmlovky a na rozdiel od názoru krajského súdu má silné pochybnosti o správnosti postupu a konania ppráp. B., pretože jej tvrdenie o zapnutých hmlovkách je podľa žalobcu iluzórne a skreslené možno aj tým, že ho zastavovala z opačnej strany cesty, keď bol za úrovňou vozidla PZ, čiže mohla mať skreslený výhľad, pred vozidlo žalobcu ani neprišla.

Písomné vyjadrenie riaditeľa KR PZ Prešov o tom, že policajтка Bc. B. bola svojim priamym nadriadeným na OR PZ v Poprade dňa 11.12.2009 preškolená len dokresľuje oprávnenosť jeho námietok.

Podľa žalobcu preskúmanie úvahy správneho orgánu súdom nebolo dostatočné a za nesprávne považuje, že krajský súd v rozpore s ústavnými princípmi právneho štátu uprednostnil zásadu nemennosti rozhodnutí štátnych orgánov na úkor zákonnosti a spravodlivosti.

III.

VYJADRENIE ŽALOVANÉHO K ODVOLANIU ŽALOBCU

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu navrhol potvrdiť ako vecne správny.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený

minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. septembra 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, účinný ku dňu spáchania priestupku, konkrétne v ustanovení § 2 ods. 1 upravuje, že priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 3 citovaného zákona, na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

Podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona, priestupok je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel'

a) vedel, že môže svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že tento záujem neporuší alebo neohrozí, alebo

b) nevedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci to vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona, zodpovednosť za priestupok sa posudzuje podľa zákona účinného v čase spáchania priestupku; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje iba vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia citovaného zákona, páchatel'ovi možno uložiť len taký druh sankcie, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď sa o priestupku rozhoduje.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k) citovaného zákona, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až h), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 22 ods. 2 citovaného zákona, za priestupok podľa ods. 1 písm. k) možno podľa písm. e) tohto ustanovenia uložiť pokutu do 100 EUR.

Podľa § 60 ods. 1 citovaného zákona, Orgány oprávnené objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) sú pri objasňovaní priestupkov oprávnené

- a) vyžadovať vysvetlenie od fyzických osôb alebo právnických osôb,
- b) vyžadovať vysvetlenie od štátnych orgánov alebo obcí,
- c) vyžadovať odborné vyjadrenie od príslušných orgánov,
- d) vykonávať alebo vyžadovať úkony potrebné na zistenie totožnosti osôb a ich pobytu,
- e) vyžadovať predloženie potrebných podkladov, najmä spisov a iných písomných materiálov.

Podľa § 60 ods. 2 citovaného zákona, o úkonoch uvedených v odseku 1 napíše orgán oprávnený objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) záznam alebo ich výsledok zapíše do správy o výsledku objasňovania priestupku.

Podľa § 73 ods. 1 citovaného zákona, občan je obvineným z priestupku, len čo správny orgán vykonal voči nemu prvý procesný úkon. Na takého občana sa hľadí ako na nevinného, kým jeho vina nebola vyslovená právoplatným rozhodnutím.

Podľa § 73 ods. 2 citovaného zákona, obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

Podľa § 74 ods. 1 citovaného zákona, o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie.

Podľa § 51 citovaného zákona, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní (zákona č. 71/1967 zb. o správnom konaní).

Zákon č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 23. októbru 2009 v ustanovení § 32 ods. 3 upravuje, že predné svetlomety do hmly a zadné svietidlá do hmly vodič smie použiť len za hmly, sneženia alebo za dažďa.

Vzhľadom na vyššie citované ustanovenie § 51 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorý nemá osobitné ustanovenie vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia, je nevyhnutné aplikovať v konaní ustanovenie § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje, že v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. p. KRP-7-7/DI-2-2010 zo dňa 2. marca 2010, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a bolo potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu v Kežmarku č. p.: ORP-506/DI-SK-2009 zo dňa 18.11.2009, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch) a bola mu uložená pokuta 20 Eur.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

V.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca dňa 23. októbra 2009 o 14:30 hod. v obci Ľubica, smer Kežmarok viedol osobné motorové vozidlo značky P.P., ev. č. K., pričom mal bezdôvodné zasvietené predné svetlomety do hmly, napriek tomu, že nebola hmla, nesnežilo a nepršalo.

Spáchanie priestupku bolo preukázané žalobcovi v prvostupňovom konaní nasledujúcimi dôkazmi: správou o výsledku objasňovania priestupku, zápisnicou o podaní vysvetlenia T., zápisnicou o podaní vysvetlenia J., zápisnicou o podaní vysvetlenia pani M., zápisnicou z ústneho pojednávania pána M. zo dňa 16. novembra 2009, fotodokumentáciu prístrojovej dosky, zápisnicou z ústneho pojednávania pána M. zo dňa 18. novembra 2009, ako aj vyjadrením obvineného na ústnom pojednávaní o priestupku. Prvostupňový správny orgán poukázal na vyjadrenie spolujazdkyne M.M., ktorá vo svojej výpovedi dňa 18. novembra uviedla, že nevie kde sa vo vozidle obsluhuje osvetlenie vozidla, a okrem iného uviedla že pri zastavení vozidla pri krajnici, manžel vypol motor, svetlá a kľúče zobral k sebe a vystúpil z vozidla. Ona ostala sedieť vo vozidle.

Prvostupňový správny orgán ďalej poukázal na vyjadrenie veliteľa hliadky J., ktorý vo svojej výpovedi zo dňa 10. novembra 2009 okrem iného uviedol, *že si všimol vozidlo, ktoré išlo v smere od Lúbice na Kežmarok nemalo rozsvietené ustanovené osvetlenie, pričom malo zapnuté hmlové svetlá. Kolegyňa toto vozidlo ustanoveným spôsobom zastavila na ľavom okraji vozovky preto, že ho chcela upozorniť na to, že na hmlových svetlách sa nejazdí a že za to je sankcia. Prvostupňový správny orgán vychádzal aj z výpovede členky hliadky PZ T., ktorá uviedla, že vozidlo značky P. išlo po ceste v obci Lúbica smer Kežmarok, pričom nemalo ustanovené osvetlenie, t.j. vodič mal zapnuté hmlové svetlá, ktoré smie použiť len za hmly, sneženia alebo dažďa. V tom čase nebola ani hmla, nesnežilo, ani nepršalo. Vodičovi dala pokyn na zastavenie osobného motorového vozidla. Uviedla, že vodič mal zapnuté svetlá do hmly, čo videla to jasne a zreteľne.*

Z výpovede žalobcu ako obvineného z priestupku zo dňa 16. novembra 2009 okrem iného vyplýva, že si skontroloval pred jazdou, že mu svietia tlmené svetlá. Zároveň poukázal na to, že si zapol pás. Zdôraznil, že ho trojčlenná hliadka policajného zboru, ktorá stála pred koncom Levoče nezastavila, čo ho vlastne utvrdilo, že riadne premáva so svojim motorovým vozidlo. Policajtku, ktorá ho zastavila, požiadal, aby mu preukázala svoj služobný preukaz, vzhľadom k tomu, že videl v jej konaní buzeráciu. Stála totiž tak, že nevidel na jej identifikátor. Policajтка mu odmietla predložiť služobný preukaz so slovami, že ona mu môže dať tak akurát pokutu 50 EUR za to, že má zapnuté parkovacie svetlá, zasvietené hmlovky. Žalobca uviedol, že to nebola pravda, pretože predchádzajúca hliadka ho v Levoči nezastavila. Ďalej uviedol vo výpovedi, že si skontroloval prístrojovú dosku a v momente, keď mu policajтка dala taký netaktický pokyn na zastavenie, mu svietila

kontrolka stretávacích svetiel, o čom pripojil písomný dôkaz. Ďalej uviedol, že policajtku vyzval, aby sa prišla presvedčiť dopredu k vozidlu, či má vpredu rozsvietené stretávacie svetla, čo ona odmietla. Na otázku, či mal zapnuté hmlové svetlá, žalobca uviedol doslovne: „ako som uviedol nie, nič ale mal som rozsvietené predpísané svetlá, taká je moja odpoveď“. Počas celej jazdy si kontroloval prístrojovú dosku a táto nevykazovala žiadnu poruchu. Žalobca okrem iného vo výpovedi uviedol, že policajтка pristúpila k zadnej časti vozidla, pričom ho nezastavila na tej strane cesty, po ktorej premával on. Zdôraznil, že manželka povedala, že sa jej otočila policajтка zadkom, chrbtom, keď jej manželka hovorila, že majú všetko v poriadku.

Prvostupňový správny orgán predložený dôkaz - fotodokumentáciu prístrojovej dosky vyhodnotil ako nepostačujúci, nakoľko nebol vyhotovený s čase spáchania priestupku a nezobrazoval reálnu prístrojovú dosku vozidla v čase spáchania priestupku. Uviedol, že obvinený sa k spáchaniu skutku nepriznal.

Prvostupňový správny orgán v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že vykonané dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý jednotlivito a všetky v ich vzájomnej súvislosti, pričom vychádzal zo skutočnosti, že takto zistené a preukázané dôkazy usvedčujú obvineného zo spáchania priestupku.

Rozhodnutím č.p.: ORP-506/DI-SK-2009 zo dňa 18.11.2009 bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch) a podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch mu bola uložená pokuta vo výške 20,- Eur.

VI.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu a odvolanie žalobcu zamietol.

V odôvodnení rozhodnutia žalovaný poukázal na rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ako aj na dôvody odvolania žalobcu. Žalovaný argumentoval tým, že preskúmaním spisového materiálu a dôkazov, ktoré sú obsahom spisového materiálu dospel k záveru, že žalobca spáchal daný priestupok tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia o priestupku. Zároveň uviedol, že spáchanie uvedeného priestupku

proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky žalobcom je potvrdené Správou o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ako aj výpoveďami členov hliadky policajného zboru. Z uvedených písomností okrem iného vyplýva, že dňa 23. októbra 2009 hliadka ODI OR PZ v Poprade pri vykonávaní dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky na ceste č. II/536 spozorovala motorové vozidlo idúce v smere od Lubice na Kežmarok, ktoré nemalo rozsvietené ustanovené osvetlenie. Členka hliadky PZ dala vodičovi pokyn na zastavenie, kde tento následne vozidlo zastavil a po predložení dokladov bolo zistené, že vodičom uvedeného vozidla je JUDr. F. Hliadka PZ sa následne snažila vodičovi vysvetliť dôvod zastavenia, avšak tento sa ku hliadke správal arogantne a povýšenecky, dôvod zastavenia si nenechal vysvetliť. Nakoľko spáchanie priestupku popieral a odmietol ho riešiť na mieste, bola spracovaná správa o výsledku objasňovania priestupku, kde boli uvedené skutočnosti zaznamenané. Následne bola žalobcovi daná možnosť, aby sa k veci vyjadril, pričom do správy o výsledku objasňovania priestupku vlastnoručne uviedol: „Vzhľadom k tomu, že som viackrát operovaný na srdce, bol som nezákonne šikanovaný. Jedná sa o netaktický, neprimeraný a nezákonný zákrok Bc. B., čo môžem dokázať.“ Uvedené vyjadrenie následne podpísal.

Žalovaný ďalej konštatoval, že príslušníci PZ by bezdôvodne nezastavili, nekontrolovali a následne nevypísali príslušnú správu, pokiaľ by jednoznačne neboli presvedčení, že menovaný vodič dňa 23. októbra 2009 viedol motorové vozidlo bez rozsvieteného ustanoveného osvetlenia, s rozsvietenými svetlometmi do hmly, aj napriek tomu, že nepršalo, nesnežilo ani nebola hmla. Zdôraznil, že samotný vodič mal možnosť vyjadriť svoje námietky priamo na mieste do správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, prípadne do záznamu o podaní vysvetlenia, kde samotný vodič žiadnym spôsobom nenamietal skutočnosť, že mal bezdôvodne zapnuté svetlomety do hmly, ale namietal len spôsob zastavenia jeho vozidla policajtmi, resp. podľa jeho názoru neprimeraný zákrok príslušníkov PZ voči jeho osobe, kde ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu sa tak žiadnym spôsobom nevyjadril.

Žalovaný s poukazom na vyššie uvedené sa stotožnil s názorom prvostupňového správneho orgánu, že ku skutku došlo tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia o priestupku. Zároveň uviedol, že skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní týkajúce sa postupu členov hliadky ODI OR PZ v Poprade pri vykonávaní predmetnej kontroly nemali žiadny vplyv na ním spáchaný skutok, ktorý žalovaný aj napriek absencii fotodokumentácie, resp. videozáznamu zo spáchania priestupku považuje za riadne zadokumentovaný a preukázaný. Zdôraznil, že ak sa žalobca cítil poškodený postupom hliadky, mal možnosť

požiadať oddelenie kontroly KR PZ v Prešove o preskúmanie postupu hliadky PZ pri dokumentovaní priestupku, čo v konečnom dôsledku aj urobil. Žalovaný sa tak zaoberal výlučne skutočnosťami majúcimi súvis s dopravným priestupkom, ktorého sa menovaný dopustil.

K tvrdeniam žalobcu v odvolaní, že policajtká vizuálne neskontrolovala osvetlenie vozidla, hoci tak mohla urobiť, uviedol, že samotný žalobca v zápisnici z ústneho pojednávania o priestupku uviedol, že po zastavení vozidla hliadkou PZ vystúpil z vozidla, vypol motor a zhasol svetlá, čím tak príslušníčka PZ nemala čo vizuálne skontrolovať.

S poukazom na ďalšie tvrdenia žalobcu v odvolaní žalovaný uviedol, že z priebehu konania obvineného, motívu a pohnútky k tomuto konaniu je nepochybné, že konanie obvineného je priestupkom, pričom vykazuje formálne, ako aj materiálne znaky priestupku, t.j. že konanie porušuje spoločenský záujem. Zároveň žalovaný dôvodil tým, že z konania obvineného je spáchanie priestupku z nedbanlivosti podľa § 4 ods. 1 písm. a) Zákona o priestupkoch, pričom obvinený vedel, že môže svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujme chránený zákonom, alebo z primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že tento záujem neporuší alebo neohrozí. S poukázaním na charakter priestupku je nepochybné, že v konaní obvineného došlo k porušeniu záujmu verejnosti a žalovaný pritom poukázal na to, že záujem spoločnosti na ochrane života a zdravia a majetku v oblasti cestnej premávky charakterizuje zákon o cestnej premávke, ktorý v úvodnom ustanovení v § 1 okrem iného uvádza, že upravuje jej pravidlá a vedenie vozidiel. Tento účel zákona je následne vyjadrený v rozsahu úpravy jednotlivých oblastí v cestnej premávke, pričom medzi tieto oblasti patrí aj úprava osvetlenia vozidiel počas jazdy.

Žalovaný uviedol, že tak prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný prihliadali pri rozhodovaní na všetky skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo, pritom v zmysle ustanovenia § 32 ods. 1, 2 Zákona o správnom konaní rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Žalovaný pritom zdôraznil, že hodnotenie dôkazov je činnosťou a zákonom predpísaným procesným postupom, ktorý má odraz v administratívnom spise aj obsahu rozhodnutia. Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Preskúmaním spisového materiálu žalovaný dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní vychádzal z listinných dôkazov a podkladov, ktoré tvoria súčasť priestupkového spisu, a ktoré boli obstarané zákonným spôsobom a možno ich považovať za hodnoverné a presvedčivé. Správny orgán postupoval v súlade so základnými pravidlami konania a hodnotením dôkazov, ktoré je vecou správnej úvahy zabezpečil presné a úplné zistenie skutočného stavu veci. Žalovaný argumentoval,

že priestupok bol preukázaný dostatočným spôsobom a zhromaždené dôkazné prostriedky sú postačujúce pre vydanie meritórneho rozhodnutia.

Čo sa týka určenia druhu sankcie a jej výmery poukázal na to, že prvostupňový správny orgán prihliadal na závažnosť priestupku, ktorá je vo svojej podstate vyjadrená v zákone a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho názorom. Zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobca nevyvíjal potrebnú súčinnosť na mieste spáchania a dokumentovania priestupku, a tiež aj na všetky skutočnosti, ktoré žalobca uviedol na ústnom pojednávaní o priestupku. Na základe uvedeného nemal dôvod zmeniť dôvod zmeniť uloženú sankciu, nakoľko táto bola uložená v súlade so zákonom a jej výška je primeraná porušeniu právneho predpisu tak, ako to prvostupňový správny orgán dostatočne uviedol a odôvodnil vo svojom rozhodnutí.

VII.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

V správnom súdnictve sa súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že žalobca vo svojom odvolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu uviedol tie isté námietky, ako už uviedol v žalobe proti rozhodnutiu druhostupňového správneho orgánu a rovnako predtým v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, a odvolací súd je toho názoru, že krajský súd sa týmito námietkami dostatočne zaoberal a správne sa s nimi vysporiadal, v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu.

Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi ustálenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že konanie

žalobcu naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty priestupku v zmysle § 22 ods. 1 k) zákona o priestupkoch a takisto sankcia mu bola uložená v súlade s § 12 zákona o priestupkoch. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom žalovaného, že z priebehu konania žalobcu, motívu a pohnútky k tomuto konaniu bolo nepochybné, že konanie žalobcu je priestupkom, ktorý vykazuje formálne, ako aj materiálne znaky priestupku, t.j. že konanie porušuje spoločenský záujem. Z konania žalobcu bolo aj podľa odvolacieho súdu zrejmé, že sa jednalo o spáchanie priestupku z nedbanlivosti podľa § 4 ods. 1 písm. a) Zákona o priestupkoch, (žalobca vedel, že môže svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujme chránený zákonom, alebo z primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že tento záujem neporuší alebo neohrozí).

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka (ods. 2). Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe (ods. 3). Vykonávanie dôkazov patrí správne mu orgánu (ods. 4). Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 5).

Odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že prvostupňový správny orgán postupoval pri dokazovaní v súlade s týmito ustanovením správneho poriadku.

Podľa odvolacieho súdu žalovaný sa dôsledne riadil procesnými zásadami, ktoré sú obsiahnuté v Správnom poriadku (§ 3 ods. 4, § 32 ods. 1 a § 34 ods. 3), zadovážili si podklady pre rozhodnutie zákonným spôsobom, mal dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia o odvolaní a s poukazom na vyššie uvedené považuje odvolací súd ďalšie preukazovanie skutočností, ktoré by už boli zjavne nepotrebné a nadbytočné.

Najvyšší súd SR sa nestotožnil ani s názorom žalobcu, že rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné resp. neodôvodnené. Z kontextu obsahu rozhodnutia správnych orgánov je dostatočne zrejmé, že tieto na úvod svojho hodnotenia vykonali rozbor, akým spôsobom všeobecne pristúpili k hodnoteniu materiálnej stránky priestupku a ďalej sa už konkrétne zaoberali posúdením materiálneho znaku konania, ktorého sa dopustil žalobca. Svoje hodnotenia pritom opreli o skutkové okolnosti prípadu a prakticky ich spojili s hodnotením skutkovej podstaty spáchaného priestupku. Navyše rozhodnutie žalovaného

dalo odpoveď na všetky námietky uplatnené žalobcom a nemožno ho podľa názoru odvolacieho súdu považovať za nepreskúmateľné či neodôvodnené.

Námietku žalobcu, že krajský súd v rozpore s ústavnými princípmi právneho štátu uprednostnil zásadu nemennosti rozhodnutí štátnych orgánov na úkor zákonnosti a spravodlivosti, vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú.

Krajský súd dal totiž odpoveď na všetky námietky uplatnené žalobcom, tieto sú presvedčivé, vecne správne a odvolací súd tak mohol na ne (ako uvádza vyššie) v podrobnostiach odkázať.

Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci nepriznal náhradu trov konania.

POUČENIE : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. septembra 2012

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová